

brugsministers Ændringsforslag under Nr. 2 og 3, der i øvrigt er stillede ganske i Overensstemmelse med, hvad den højtærede Landbrugsminister bebudede allerede under Lovforslagets første Behandling. Hvis de Ændringsforslag, som mine Meningsfæller og jeg har stillet under Nr. 1 og 4, ikke skulde kunne gennemføres, saa har vi ikke noget mod den højtærede Landbrugsministers Ændringsforslag i og for sig, thi, som jeg havde Lejlighed til at bemærke ved første Behandling, ophæver disse Ændringsforslag ganske vist ikke de aritmetiske Mangler, der klæber ved Lovforslaget, men de formindsker dog adskilligt disse Mangler og maa derfor betragtes som en relativ Forbedring. Skal vi altsaa have §§ 1 og 2, vil det vist være bedre at faa dem i den Skikkelse, som Landbrugsministeren nu har givet dem, end i den, de har i Lovforslaget.

Andre Medlemmer af Udvalget, nemlig Repræsentanterne for Partiet Venstre, har ikke positivt villet deltage i vort Forslag om at lade §§ 1 og 2 udgaa, men de er enige med os i, at efter at Kapitelstaksten for Aaret 1914 nu en Gang er lovlige sat, kan der ikke mere røres ved den, og at en Lovgivning paa dette Grundlag vilde sayne juridisk Berettigelse. I Henhold hertil tilraader ogsaa dette Mindretal af Udvalget, at man i alt Fald ikke stemmer for §§ 1 og 2.

Jeg vender mig nu til Lovforslagets § 3. Den gaar ud paa, at Afgifter og Ydelser i Korn, der forfalder til Udredelse inden 15. September 1915, kan erlægges med Pengeafgift i Stedet, beregnet efter Lovens foranstaaende Regler, medmindre Nyderen vil give Henstand med Ydelsen indtil den 15. September 1915, en Dato, der er sat som Udtryk for, at den Tid er kommet, da den nye Høst er kommet ind, saaledes at Afgiften vil kunne udredes in natura af denne nye Høst. Et stort Flertal af Udvalget, nemlig alle Udvalgets Medlemmer med Undtagelse af det radikale og det socialdemokratiske, mener imidlertid, at man ikke kan gaa saa vidt. Der foreligger her et Indgreb i de paagældende Afgiftsnyderes lovlige Ret, som i Virkeligheden rammes af de samme Indvendinger som dem, der har ført os til ikke at kunne gaa ind paa Lovforslagets §§ 1 og 2. Men paa et langt mere begrænset Omraade har vi ment, at der kunde gøres noget. Det er vistnok ikke saa sjældent saa, at den Kontrakt eller det Retsgrundlag, som i det hele danner Basis for visse Afgifter, hjemler Nyderen

Ret til at kræve Afgifterne erlagt in natura, men at Forholdet dog faktisk har været saaledes, at Afgifterne i en lang Aarrække er blevet erlagt efter Kapitelstakst. Naar det er Tilfældet, vil det i Almindelighed være Udtryk for, at Parterne i alt Fald stiltiende efterhaanden er blevet enige om, at det er paa denne sidste Maade, de vil have deres Forhold ordnet, at altsaa Afgifterne skal betales efter Kapitelstakst. Hvis saa Nyderen i Aar, hvor vi har denne ekstraordinært høje Kornpris, og hvor der ved Lov kunde være Spørgsmaal om at sætte Kapitelstaksten ned, skulde benytte sig af Forholdene til at forlange Ydelserne in natura, skønt han har taget dem hidtil efter Kapitelstakst, vil det i mange Tilfælde være en chikanøs Benyttelse af det skrevne Ord, imod hvad der virkelig er Parternes Villie. Man har derfor ment, at man uden Uret mod Nyderen kunde stille ham overfor det Valg, at han, naar Afgifterne saaledes i en længere Aarrække er blevet erlagt efter Kapitelstakst, enten ogsaa i Aar skulde modtage dem efter Kapitelstakst eller indgaa paa at give Henstand med Afgifternes Erlæggelse til næste Høst, saaledes at de udredes af næste Aars Høstudbytte. Men vi mener, at naar man opfatter Forholdet saaledes, burde Henstanden udvides til den 15. Oktober 1915 i Stedet for, som Lovforslaget siger, den 15. September 1915, idet Høsten af Aaret 1915 ikke kan ventes at være disponibel før den 15. Oktober. Hvor mange Aar der saa skal til, inden man kan regne, at Parternes Villie har udviklet sig derhen, at de i Virkeligheden har villet have Afgifterne betalt efter Kapitelstakst, er naturligvis en Skønssag. Vi har ment, at man i Almindelighed kunde sige 5 Aar, men hvis det skulde være saaledes, at det paagældende Retsforhold, hvori Afgifterne betales, ikke har bestaaet i fulde 5 Aar, maa det være tilstrækkeligt, naar Afgifterne blot har været betalte efter Kapitelstakst i al den Tid, Retsforholdet har bestaaet. I Henhold hertil stiller altsaa det Flertal, som jeg omtalte, Ændringsforslag Nr. 5.

Jeg gaar saa til Lovforslagets § 4, som jo er formuleret om af den højtærede Landbrugsminister ved Ændringsforslag Nr. 6, som gaar ud paa, at for de Tienders Vedkommende, hvor Afløsning er sket paa et senere Tidspunkt end pr. 1. Januar 1914, vil Tiendetageren, indtil Afløsning har fundet Sted, kun være berettiget til at opkræve Tienden med Fradrag af $\frac{7}{25}$ af Tiendeydelsen, beregnet efter